

Üçüncü Tiyatroda bir o y u n

AYA BİR YOLCU VAR

Genellikle Sosyete arada bir de toplum ve sanat olaylarını yansıtabileceğini belirttikim bu sün tunda, bir kez daha sanata eğil mem gerekti. Çünkü sosyetik olaylar hayli gevşedi Kültüplere, cıvık eğlence yerlerine düşmek te gelmiyor elimden. Toplumsal olaylar sa, taş katılığı kazandı. Kalemim batmıyor kolay kolay. İyisi mi, bugün de Sanat'a değ i neyim, dedim.

Buna biraz da, üzerinde konuş mak istediğim yeni bir oyunun tutumunu zorunlu kıldı beni. Çin kü bu oyun, çok pürüzlü bir Toplum çıkmazını delik deşik e diyor seyirci önünde. Böyle o lunca, işe karışmayı uygun bul dum. Bu konuları gazetemizde yazan Sadı Günel kızsda da, aldır mayacağım

Eleştiriye kalkışmadan

Söz konusu edeceğim oyunun adı «Aya Bir Yolcu» dur. Yazarı Aydın Arıt. Sahneye koyucusu Ragıp Haykır. Dekor ve kostümlerini Tarık Levendoğlu yap mış.

İlkin 4 şubat günü, Bursa Devlet Tiyatrosunda sahneye çı karılmıştı, 26 Nisan çarşamba akşamı da Başkent'te, Üçüncü Tiyatro'ya aktarıldı.

Oyunculardan ikisi değişmiş. Mustafa Şekercioğlu'nun Kap tan'ını Şenel Ünal, Coşkun Orhon'un Nuh'unu Ertan Dinçer oynuyorlar. Obürlerinde yine ilk oyuncular kalmış Anne'yi Yıl dız Arslan, Ali'yi Aykut Sözeri, Gülsev'i Ümit Kiper, Sami'yi Dinçer Sümer, Ayşe'yi Şerif Se zer, Aydın'ı Gönül Orbey can landırıyorlar.

AYDIN ARIT'IN DERDİ

Oyunun yazarı Aydın Arıt'ın m büyük bir derdi var, katı çağ daş sorunlar üzerine. İnsanlığın Bunalm'ını kendine özgü bir a çıdan işlemek istemiş. Herkes yarım metre karelik yeryüzü top rağına sığdığı halde, İnsanlığın Uzay'da tünek araması, boşuna bir çaba olmasa gerek. Yerdeki minden kurtulup boşlukta tepe taklak gezmeyi bile göze alanla rın, evrene sığmayan bir Umüt peşinde koştuklarına neden i nanmayayım!.. Ashında iki üç metre küp varlığı olan İnsanoğlu, uzayın sonsuzluklarını içine sin dirme isteği peşindedir artık . Bu, İçvarlığımızın, Dışkalmamız dan milyarlarca daha büyük ol duğunu gösterir O zaman, çevre mizden görünüşümüz ne denli küçük olursa olsun, Ruhumuzun dünyalara sığmamasını yadırga mak, enazından evrene boş göz lerle bakmaktır sanırım.

İşte Aydın Arıt'ın kalemiyle di diklediği konu bu bence. Çevre

varlığı da, Çıldırmanın bir bakı ma en akıllık sayılabilecek dü zeyine erişerek, Aya yükselmesi' ni hiç bir engel önlemiyor.

İnsanoğlu'nun, tinsel varlığıy le, çağımızın Kozmonotlarından çok önce Ay'a erişmiş olduğunu kim bilmez ki! Çocukluğumuzun korkunç düşlerin de aya uçarız. Gençliğimizin tatlı imgeleriyle «Hayalleriyle» ayı avucumuzun içine alırız. Yaşlılığımızın ölü m randevusunu ayda tasarlarız Tan rı'yı bile cennet umudiyle, başı mızın üstündeki bu gülleryüzü lü, yumuşak pırıltil, mavi güllüm seyişli yuvarlakta aradığımız az mıdır?

Ana tutkunluğu dışında, Sev gi'yi bile tadamayan Ali'nin Ak lını aya göndermesini neye va dırgayalım!

Çeliştikleri bile değerlendirile

cek düzende bir espri ve söz us talığı gösteren Aydın Arıt'ın, hay li de sağlam örgülü oyununu, çoğunlukla diksiyon yetersizli k oyun güçsüzlüğü yüzünden ye yer tırpanlayan oyuncuların ya ratıkları tedirginlikler, rejji yo rumunu da basıncına alacak yo ğunluğa erişince düşün yönüyle çok etkilendiğim oyunun, görün tüsiyle bağdaşamadım ben.

Eleştiricilerin, bu cılızlığı na sıl yorumlayacaklarını kestire mem. Ben bir Tiyatro Tutkunu olarak, Aydın Arıt'ın oyunun dan, kafam dolu, içim boş çık tım. Hele, az kalsın beni de de lirtecekti. Bir gerçek daha var, Ümit Kiper'le Şerif Sezer'in fi zik güzellikleri, gözlerimden si linmiyor hâlâ... Bu kadarı oyu nu beğenmemize yetişirse, O key...